

13/11/18 om 11:12 - Bijgewerkt op 15/11/18 om 19:35

'Migratie en fiscale valsspelerij zijn de twee blinde vlekken in de veroveringstocht van Macron'

Jan Cornillie (SP.A) blikt vooruit naar de Europese verkiezingen van volgend jaar. Hij staat stil bij de strategie van de Franse president Emmanuel Macron, en de kansen van de sociaal-democraten.

Emmanuel Macron en Angela Merkel © Xinhua

Emmanuel Macron zou maar al te graag zijn Frans huzarenstukje kopiëren naar Europa. De Franse president maakt dezer dagen werk van een grote pro-Europese, liberale alliantie tegen nationalistes als **Viktor Orban** en **Matteo Salvini**. Met de tweede grootste politieke groep in het Europees Parlement hoopt Macron te kunnen wegens op de immer machtige Europese Volkspartij, dat na **Angela Merkeleen** ruk naar rechts maakt.

Om die nieuwe grote formatie mogelijk te maken, wil Macron de volgende maanden - er zijn Europese verkiezingen in mei - maar te graag botsen met nationalistes, over de rol van Europa, migratie en respect voor de rechtsstaat. Klinkt goed op het eerste gezicht, maar er zijn twee blinde vlekken in zijn aanpak. Blinde vlekken die een kans bieden voor sociaal-democraten in Europa om zich opnieuw in het spel te knokken.

DELEN

Migratie en fiscale valsspelerij zijn de twee blinde vlekken in de veroveringstocht van Macron.

Blinde vlek nummer één: de verschillen op migratie lopen niet enkel tussen Macron en Orban maar doorheen elke politieke familie, ook doorheen de nieuwe familie van Macron zelf. Zo zitten de Nederlandse liberalen samen met de N-VA van **Theo Francken** grotendeels op de lijn van Italiaanse migratieminister Salvini. Bij de christendemocraten kan de kloof tussen '*wir schaffen das*' van Merkel en het 'schild en vriend', blank, christelijk Europa van Orban niet groter zijn.

Ook bij de sociaaldemocraten zijn er verschillende strekkingen. De uitdaging is dus niet zozeer om te 'botsen' in de hoop te verenigen, maar om juist te dedramatiseren. Bij uitstek is dat de taak van het politieke centrum: een redelijke, menselijke, Europese aanpak organiseren. Of om het met de woorden van de Nederlandse historicus en columnist **Luuk Middelaar** te zeggen: 'We kunnen de grenzen niet 100 procent sluiten. we kunnen grenzen niet 100 procent openen. Ergens tussen nul en oneindig moeten we een streep trekken. Ergens tussen blinde hardvochtigheid en grenzeloze barmhartigheid staat een besluit: jij wel, jij niet. Dat besluit heeft nood aan politiek gezag.' Het gaat er dus om 'een degelijk, menselijk en pragmatisch beleid te vinden waarover we ons niet hoeven te schamen', voegt De Tijd-journalist **Bart Haeck** daar terecht aan toe.

Nu lijkt het alsof enkel het hek van Orban en de gesloten havens van Salvini veiligheid kunnen bieden. Macron is dan wel hun zelfverklaarde tegenpool in woorden maar zijn beleid bevat meer dan één gelijkenis. Dus in plaats van de confrontatie met woorden op te zoeken moet een beter migratiebeleid in de feiten getoond worden, een beleid waar mensen opnieuw kunnen bij aansluiten omdat het een veilige keuze is. Zo'n veilig migratiebeleid is gebaseerd op duidelijke Europese regels over de buitengrenzen, opvang en terugkeer gestoeld op mensenrechten, internationale samenwerking met herkomst- en transitlanden en grote investeringen in ontwikkeling en in integratie; drie zaken waar de nationalisten moeite mee hebben. Macron dreigt van angst voor migratie eurosceptis te maken. Sociaaldemocraten moeten niet meedoen aan die clash tussen Macronisten en Orbanisten, maar integendeel een brede consensus zoeken voor een beleid van veilige migratie: veilig voor mensen op de vlucht, veilig voor Europeanen en veilig voor onze welvaartsstaten.

DELEN

Europa heeft nood aan investeringen in welzijn in plaats van extra winst.

Blinde vlek nummer twee: de innige band van Marcons nieuwe liberale, Europese familie met het kapitaal. Voor kapitaal zijn er geen grenzen en voor Europese belastingen vinden de Europese liberalen geen moed. Wat dat betreft verschilt die familie overigens amper van nationalist en christen-democraten. Elke keer weer is er wel één die op stop duwt wanneer het te warm wordt.

Of het nu de financiële transactietaks, een Europese Google-taks, een geharmoniseerde vennootschapsbelasting, of de achterpoortjes van de Europese belastingparadijzen is... op het einde winnen de lobbyisten en wordt Europa telkens weer uit elkaar gespeeld.

Resultaat? De Europese bezuinigingen zijn door de gezinnen betaald en de structurele hervormingen hebben hun inkomen aangetast. Ondertussen blijven de winsten van de ondernemingen stijgen. In de voorbije 10 jaar is het reëel beschikbaar inkomen van vennootschappen in de eurozone 30 keer sneller toegenomen dan dat van gezinnen (30% vs 0,9%). Winst primeert boven welzijn. Dat is niet houdbaar. In Nederland begint dat besef trouwens stilaan door te dringen: ['We redden banken en laten ziekenhuizen failliet gaan. Onze morele boekhouding is failliet'. kopte de Nederlandse publicist Paul Scheffer](#). Europa heeft nood aan investeringen in welzijn in plaats van extra winst. Sociaal-democraten moeten precies daar de bakens verzetten en ervoor zorgen dat banken, bedrijven en superrijken de regels niet ontwijken en belastingen betalen zoals u en ik dat doen. Europese liberalen, conservatieven en nationalistes maken van de EU een verzorgingsstaat voor multinationals. Socialisten moeten daarentegen werken aan een Europese Unie die haar welvaartsstaten beschermt.

Samengevat: alleen door zonder schroom het veld van migratie en fiscale valsspelerij voluit te betreden - de twee blinde vlekken in Marcons veroveringstocht - kunnen sociaal-democraten opnieuw rechtveren. Veilige migratie en welzijn boven winst. Ja, dat zal een duidelijke visie en moedige beslissingen vergen. En één Spitzenkandidat of opportunistische electorale allianties zullen de sociaal-democratie niet redden. Alleen met een helder plan voor welvaart en welzijn kunnen sociaal-democratische premiers (uit Scandinavië, Portugal of Spanje), ministers, parlementsleden, vakbonden en militanten onze gezamenlijke sterkte binnen Europa uitspelen. Er zijn nog zes maanden om elke Europeaan daarvan te overtuigen.